

му и насмалко да го ухапятъ. Най-стръвно се спущаше отгоре му бѣлезникавото куче.

— Стой! Кой си? — чу се троснато силенъ гласъ и въ тъмнината изскочиха две черни сѣнки и два ножа лъснаха, натъкнати на пушкитѣ. Бѣха двама войници.

— Кжде? Ще бѣгашъ презъ границата, а?

— Кой ще бѣга? . . . Каква граница. . . Че азъ си търся воловетѣ. . . Каква граница. . .

— Не разправяй много. Върви напредъ! Кой си ти?

— Воловетѣ си търся, бре момчета. Азъ съмъ отъ Хаджи Петровия чифликъ. Азъ съмъ Митушъ, Митушъ. . .

Войниците погледнаха отблизо и познахачича Митуша. Безъ да усѣти, той бѣше се озовалъ на границата. Все пакъ войниците го откараха на поста. Разпитаха го, поприказваха, разбраха се. Чичо Митушъ дори яде отъ гостбата имъ, когато войниците се храниха. Едно жълто куче надничаше отъ вратата и чакаше да му дадатъ нѣщо.

— Я! Нашето куче! — извика чичо Митушъ. — Кога е дошло? Туй куче е наше.

— Какъ ваше? То си е наше, — каза единъ войникъ.

Жълтото куче позна чича Митуша, зарадва се, завъртѣ опашка.

— Ето, позна ме, — каза чичо Митушъ. — Жълтурко, какво правишъ, бе Жълтурко?